

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **I. L.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 49 Az 113/2015 – 33,

t a k t o :

Výroky I. a III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2016, č. j. 49 Az 113/2015 – 33, **se z r u š u j í** a věc **se** v tomto rozsahu **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, č. j. OAM-797/ZA-ZA04-P06-2015, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 2. 12. 2016, č. j. 49 Az 113/2015 – 33.

Výrokem I. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a a 14b zákona o azylu a věc v této části vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem II. žalobu ve zbytku zamítl. Výrokem III. rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný v projednávané věci nezjistil dostatečně skutkový stav, pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci.

[4] Výnos prezidenta Porošenka č. 411/2016 o propuštění vojáků do zálohy, který předložil žalovaný při jednání soudu, je značně nesrozumitelný bez znalosti souvislostí, ve kterých byl vydán. Nelze z něj rozhodně učinit závěr, jak učinil žalovaný, že žalobci „v současné době na Ukrajině nic nehrozí“. Zprávy o situaci v zemi původu shromážděné žalovaným pro řízení jsou rovněž nedostatečné pro posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Shromážděné zprávy a informace se prakticky vůbec netýkají problémů žalobce, které v řízení uvedl, a to odvedení do armády, odvelení do bojů na východě Ukrajiny a obavy, že bude zabit nebo zraněn. Žalovaný nezjistil prostřednictvím zpráv příslušných úřadů, zda mobilizace na Ukrajině probíhá stále, zda odvádějí do armády muže i z ulice, jakých ročníků se mobilizace týká, nebo zda k ní dochází ve vlnách, zda se mobilizace týká celého území Ukrajiny nebo pouze částí, zda jsou mobilizováni muži ze Zakarpatské oblasti atd. Tyto skutečnosti žalovaný v žádném dosud probíhajícím řízení o udělení mezinárodní ochrany nikdy nezjistil. Jeho informace jsou příliš povšechné na to, aby se na základě nich dal učinit závěr, že nelze žalobci poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a a 14b. Žalovaný se nezabýval ani informacemi o porušování lidských práv v souvislosti s probíhajícím konfliktem, jak na ně upozorňují zprávy a informace, které pro řízení shromáždil.

III.

[5] Proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Výrok rozsudku krajského soudu o zrušení rozhodnutí stěžovatele v části týkající se neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14b zákona o azylu je zmatečný a nepřezkoumatelný. Žalobce v žalobě neudělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení vůbec nežaloval a ani při soudním jednání nedošlo k přezkumu napadeného rozhodnutí v části, která se týká neudělení mezinárodní ochrany podle zmiňovaného ustanovení. Žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, který by doplňkovou ochranu požíval, a ani při pohovoru nic takového netvrdil. S neudělením doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení se přitom stěžovatel v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.

[7] Část výroku rozsudku krajského soudu, podle které se rozhodnutí stěžovatele zrušuje v části týkající se neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu, je také nepřezkoumatelná. Napadený výrok nekoresponduje s jeho odůvodněním a i v samotném odůvodnění rozsudku dochází k rozpornosti argumentace.

pokračování

[8] Hlavní důvod, proč krajský soud část napadeného rozhodnutí zrušil a vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, spočívá v tom, že se stěžovatel měl nedostatečně vypořádat s tvrzením žalobce, že se obává odvedení do armády, odvelení do bojů na východě Ukrajiny a obavy, že bude zabit nebo zraněn. V odůvodnění napadeného rozsudku však krajský soud argumentuje opačně, když na straně 6 přisvědčuje stěžovateli. Hned na straně 7 odůvodnění však krajský soud tvrdí, že stěžovatel nedostatečně zjistil skutkový stav a že shromážděné zprávy a informace se prakticky vůbec netýkají problémů žalobce, které v řízení uvedl. Z odůvodnění rozsudku lze však usuzovat, že krajský soud vůbec nereaguje na obsah napadeného rozhodnutí, ale polemizuje pouze s vyjádřením stěžovatele k žalobě ze dne 28. 12. 2015.

[9] Pokud krajský soud dále uváděl, že stěžovatel dostatečně nezjistil skutkový stav, je třeba uvést, že řada otázek, které si soud položil a které ho vedly k tomuto závěru, jsou pro posouzení věci irelevantní. Úkolem správního orgánu při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je především vycházet z informací, které mu žadatel sám sdělí. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48). Proto pokud byla tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany obava žalobce z odvodu do ukrajinské armády a žalobce současně sdělil, že si nepřevzal tři předvolání zasláná od vojenské správy, zabýval se stěžovatel právě těmito tvrzeními a již se dále nezabýval tím, co by se např. stalo, kdyby žalobce povolávací rozkaz převzal. Stejně tak otázka, zda bude muset žalobce v zemi původu vykonat základní vojenskou službu, je irelevantní, neboť nástup do ukrajinské základní vojenské služby řeší tamní legislativa, na což ostatně sám krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na straně 6 reagoval. Přitom z doložených informací vyplývá, že nástup do základní vojenské služby sám o sobě nezakládá žalobcem obávaný nástup do bojů na východě Ukrajiny, když tento je pouze dobrovolný. Navíc otázky, které souvisí s obavou žalobce, byly v napadeném rozhodnutí stěžovatele řádně vysvětleny. Stejně tak irelevantní jsou v daném případě otázky, zda mobilizace na Ukrajině probíhá stále, jakých ročníků se mobilizace týká, nebo zda k ní dochází ve vlnách, zda se mobilizace týká celého území Ukrajiny nebo pouze částí, či zda jsou mobilizováni muži ze Zakarpatské oblasti atd.

[10] Stěžovatelem doložený Výnos prezidenta Porošenka č. 411/2016 o propuštění vojáků do zálohy je dokument, který měl pouze podpořit jeho argumentaci proti žalobním námitkám, ve kterých žalobce nadále setrval na tom, že se obává bojů na východě Ukrajiny. Nejde tak o dokument, bez jehož existence nelze o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout. Pokud jde o jeho údajnou značnou nesrozumitelnost bez znalosti širších souvislostí, pak je třeba uvést, že právě širší souvislosti jsou jak krajskému soudu, tak stěžovateli obecně známé z jejich rozhodovací praxe (zejména pak informace o tom, kolik mobilizací a v kterých letech bylo vyhlášeno a že od roku 2016 až dosud již nebyla vyhlášena žádná mobilizace). Skutečnost, že je tento obecně závazný právní akt – výnos prezidenta – dostatečně srozumitelný, dokládá i zpráva ČTK ze dne 2. 11. 2016. V ní bylo uvedeno právě s odkazem na předmětný výnos prezidenta Porošenka, že na východoukrajinské frontě už nejsou žádní mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Neobstojí proto argumentace krajského soudu, že stěžovatelem zjištěné informace jsou příliš povšechné na to, aby se na základě

nich dal učinit závěr, že nelze žalobci poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a a 14b zákona o azylu. Závěr krajského soudu, že stěžovatel, pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci, nezjistil skutkový stav dostatečně, není proto správný.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s výrokem I. i III. napadeného rozsudku krajského soudu. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neboť se kromě jiného nezabýval ani informacemi o porušování lidských práv v souvislosti s probíhajícím konfliktem.

[13] Ze závěrů krajského soudu jednoznačně vyplývá, že důkaz – výnos prezidenta Porošenka, který navrhl stěžovatel, je nesrozumitelný, neboť nejsou známy souvislosti, ve kterých byl vydán a zejména z něj nejde učinit závěr, že v současné době na Ukrajině nic nehrozí. Krajský soud dále správně konstatoval, že zprávy o situaci v zemi původu nashromážděné stěžovatelem jsou pro posouzení splnění podmínek doplňkové ochrany nedostatečné. Tyto zprávy se totiž vůbec netýkají problémů žalobce, konkrétně odvedení do armády, nasazení do bojů na východě Ukrajiny a obavy, že bude zabit nebo zraněn. Tvzení stěžovatele, že do bojové zóny mohou být vysíláni pouze dobrovolníci, kteří prodělají tříměsíční výcvik, není pravdivé. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny totiž nesmí voják základní služby sloužit v bojové zóně, pokud se k tomu nerozhodne dobrovolně. Jak správně konstatoval krajský soud, tato informace se týká pouze vojáků základní vojenské služby. Krajský soud dále správně uvedl, že stěžovatel nezjistil, zda mobilizace na Ukrajině probíhá stále, zda odvádějí do armády i muže z ulice, jakých ročníků se mobilizace týká, nebo zda k ní dochází ve vlnách, zda se mobilizace týká celého území Ukrajiny, nebo jenom jeho části. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že informace stěžovatele jsou příliš povšechné na to, aby se na základě nich dal učinit závěr, že nelze žalobci poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[14] Závěrem žalobce zdůraznil, že na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt. Je tak reálně ohrožen život žalobce, a to především s ohledem na jeho nucený odvod do armády a následné riziko nasazení do bojových operací. Žalobci na Ukrajině také hrozí vězení nebo jiné fyzické násilí, neboť již třikrát nepřevzal povolávací rozkaz.

[15] S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

pokračování

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Spornou otázkou v posuzované věci je to, zda stěžovatel zjistil dostatečně skutkový stav, pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci.

[19] Otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. Lze poukázat zejména na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS. Z něj plyne, že je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje i na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, kde uvedl, že informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.

[20] V podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z Ukrajiny odcestoval dne 27. 8. 2015 autobusem přes Polsko. Do té doby bydlel ve městě V., v R. okrese, Z. oblast, na jiných místech v Ukrajině nikdy nepobýval. K důvodům opuštění své vlasti žalobce sdělil, že nyní předvolávají do armády lidi stejně staré jako je i on sám, a on se do armády obává jít. Pokud je někdo povolán do armády, je ihned odveden na frontu. Lidé, kteří odmítnou nastoupit na vojnu, mohou být postaveni před soud. K motivům podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že se bojí války a bojí se jít na vojnu. Lidé tam zabíjejí, a on to dělat nemůže. Na dotaz, čeho se obává v případě svého návratu do vlasti, uvedl, že se bojí, aby jej ihned neodvedli do války, nebo by jej mohli uvěznit. Ve vlastnoručně psaném prohlášení, které je součástí žádosti o mezinárodní ochranu, zopakoval, že chce zůstat v České republice, protože je v jeho vlasti válka a jeho odvádějí do války. Nechce být zabítý, a ani on sám nemůže nikoho zabít. Pokud odmítne odvod, může být odsouzený. V průběhu pohovoru, žalobce na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu se vojenská povinnost na Ukrajině týká právě jeho osoby, odpověděl, že on má vojenskou povinnost a již tři předvolání na vojnu obdržel. První předvolání dostal na své jméno na začátku roku 2015, druhé asi měsíc poté, a třetí na začátku srpna roku 2015. Předvolání nikdy osobně nepřevzal, jelikož byla doručena na městský úřad, odkud ho o jejich doručení informovali. On sám si pro předvolání nešel, neboť by jej rovnou poslali do války. Všechny mladé lidi posílají hned na frontu. Muži jsou nejdříve posíláni na dva týdny na výcvik, a poté hned na frontu, což ví od lidí z okolí. Když předvolání nepřevzal, začali k němu domů chodit lidé z vojenské správy, ale on jim neotvíral dveře a nemluvil s nimi. Odvádějí i lidi na ulici a staré lidi do 50 let. První předvolání obdržel již na začátku roku 2015, ale jeho matka lidem z vojenské správy říkala, že není doma. Pobýval i nějakou dobu v Polsku, a tudíž se mu dařilo kontaktu s lidmi z vojenské správy vyhýbat. Následně potvrdil, že jediným skutečným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny je válka, jiný motiv k odchodu z vlasti neměl.

[21] Ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu stěžovatel vycházel především z výpovědi žalobce a dále ze shromážděných informací o zemi původu. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98848/2015-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, ze září 2015, a Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. února do 15. května 2015, ze dne 1. 6. 2015. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalobci byla dána možnost seznámit se s výše uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil, seznámil se s uvedenými informacemi a následně se k nim i písemně vyjádřil a doložil další materiály – čtyři vytištěné články ze zpravodajských internetových portálů.

[22] Podle názoru Nejvyššího správního soudu měl tedy stěžovatel k dispozici dostatek relevantních, důvěryhodných, vyvážených a aktuálních informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině k tomu, aby mohl rozhodnout o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Problémů žalobce, které v řízení uvedl, a to odvedení do armády a vyslání do oblasti bojů na východě Ukrajiny, se pak týkala zejména Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP. Uvedenými podklady pro rozhodnutí se stěžovatel podrobně zabýval na str. 9 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. S ohledem na skutečnost, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla bezpečnostní situace na Ukrajině a fakt, že žalobce měl být povolán do vojenské služby, nelze stěžovateli vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu. Krajským soudem uvedený důvod pro zrušení výroku rozhodnutí stěžovatele o neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu proto neobstojí.

[23] V této souvislosti navíc nelze odhlédnout od toho, že bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 – 36). Místem pobytu žalobce na území Ukrajiny bylo město V. v Z. oblasti, která je v západní části země, a tedy není ozbrojeným konfliktem dotčena. Nelze tudíž dovozovat, že by zde žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 - 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „*spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.*“

[24] Pokud jde o výrok rozsudku krajského soudu o zrušení rozhodnutí stěžovatele v části týkající se neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14b zákona o azylu, v tomto rozsahu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění totiž nejsou zřejmé relevantní důvody, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. Žalobce v žalobě nic proti neudělení doplňkové ochrany podle tohoto ustanovení nenamítal a ani krajský soud žádné pochybení v tomto směru nezjistil. Veškeré důvody, pro které krajský soud částečně zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, se vztahují toliko k neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozsudku tak není zřejmé, proč krajský soud zrušil i výrok rozhodnutí stěžovatele o neudělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14b zákona o azylu.

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zrušil výroky I. a III. napadeného rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

Mgr. David Hipšr

předseda senátu